

Co je to poledne?

Poesie | 28.12.2014 @ 0.00

Tyto básně spolu tvoří celek reflektující období rozhořčení, deziluze, krize a útlumu v letech 2010–2012, jehož příčiny i následky z mého jinak značně šťastného a naplněného života ještě zcela nevymizely. Drtivá většina slok byla sepsána mezi zářím 2011 a létem 2012. Některé jsou staršího data, některé mladšího, avšak svou povahou patří všechny právě tomu období, totiž minulosti.

Hodnota tohoto „úklidu šuplíku“ je proto především historická. Expresivní výrazy, kterých jsem tu a tam použil, nehodlám nadále používat zvýšenou měrou. Zde jsem se je rozhodl ponechat na svědectví o svém momentálním nastavení. Vyprázdnění šuplíku je pro mne duševním úklidem, místem zastavení a nového vykročení.

Co je to poledne?

Řekni mi, co je to poledne?

A jak se pozná, že červík z hlíny
sotvinka na tebe dohlédne,
jaký jsi vysoký a jiný?

Řekni mi, co je to poledne?

A jak je možné, že chromý slepý
vyběhne, až z toho prohlédne
a jak džbán slepí své vlastní střepy?

Řekni mi, co je to poledne?

Chápeš jen jakpak ta hrozná zlověst
vydělí mou tvář, že pobledne
zjištěním, že lze slunce podvést?

Proč je tak těžko psát o Lásce,
byť ji máš na dosah vlastní ruky?
Její tak záhadné obrazce

Nepřítel

nádech výdech nádech
hasím požár plic
se zlým d'asem v zádech
pádím sípajíc

padám chřtánem zrůdy
níž a hloub a dolů
do strachu a nudy
střemhlav do firmolu

ránu zakryj
vřed si stlač
přišla tvého ticha zhouba
je zde tvého ticha žráč

příšera se zubí
její kruté kly
celou pohádku by

nejsou mi praničím jednoduchým!

Pověz mi též, copak od nás chceš?

Řekni mi, jak se tak náhle změni
návnada ve pasti na dravce
v květinu pro dravce k odpuštění?

Řekni mi, zda mne smrt doběhla!?

Řekni mi, jak nésti slunce žár
když se pod nohama země hla,
když srdce lkalo a rozum stál?

Beránku nádherný, pročpak jen
v poledne slunce žhne jako pec?

Já jsem jím úplně opálen
a jsem rád a funím na kopec.

Eskamotáž

zapoj se, udělej, buráci z beden
máš práci, nelenoš, pomoz nám již
v rukách je srp, však v srdci je leden
a hle, není divu, vždyt' jsi to, co jíš

vzhůru na závody!
musíš vstát a chodit
připít sklenkou vody
a vykročit z lodi

slepičko, teď rajče snes
to pro zlýho strejce
dobře ví že stále přesto
slípka snáší vejce

okurky chci a ne krokusy
namísto fialek kopr

rády rozetly

valí se a lepí
jako z kotle smůla
ostré, kruté střepy
smrtka uhranula

nepřítel hluchý a nadutý
jakoby měl tajný plán
jakoby měl klíč od Laputy
jakoby věděl, jak tam

nepřítel ti nalije
a pak tě vykopne ven
v rámci represálie
děsným smíchem obnažen

nepřítel obsadil náměstí
a jeho hlupáci tam radí
jak chytře bližního zavést
výběřčím, kupcům a chamradi

nepřítel je třímající
pokutu – ten rabiát!
před ním dveře na petlici
před ním prudce zavírat

vkládá slova do úst
pije význam z písmen
obra nechá dorůst
trpaslíka sřízne

hle, jak se připravil na mne skvěle!
brnění tlusté tak palec, dva!
a já jsem v košili do postele
a přec' se bezpečně holedbám

necpi mi hyacint do pusy
necpi mi šeršky dopr

nejsem žádnéj prorok
ale něco mi tu nevoní
jakpak může obrok
kvést na naší jabloni?

dej mi, Pane, naději
pokud církev ztratí příchut'
tam, kde slzy zkrápějí
haldu mamonu a hříchu

zima je, serou mne dacani
hnusem se chlupy mé ježí z nich
já jsem bos a oni na saních
já jsem sám a oni v legiích

za tlachání a v bombastu
jsem nad nimi smrák'
je to zbitka ochvastů
a je to hejno strak

pravdy se vývrtkou rychle zbav
pálí tě, vyhod' ji dodaleka
vyhod' ji, neboť tě velmi leká
ted' bud' zdráv! jsi přec páv paragraf

bratři, bud'me vždycky bdělí!
svatý dezert, svatá káva
sed'me u ní na prdeli
když se nám víc nedostává!

prázdný jsem, plný jak vodojem
mé dílo náramně vzkvétá
žehnám vám, žabaři, pokojem

dej mi, Pane, metlu
dej mi lopatu
abych tomu keplu
šlápl na patu

že jsem bez parády
příšera se šklebí
Poledne je tady
můj Bůh bydlí v nebi

Zatmění

potřebuji zázemí
pro zatmění slunce
vždyť již nyní, zdá se mi
žbluňká v temné tůnce

člověk se honí a staví chrám
říká, že činí tak Bohu
až bude smrtelně zadýchán
přijdou mu nastavit nohu

moje krev je míza líná
skoro couvá – aby ne!
když je tlak a strach a vina
no tak tě to zabije

pověsit na hřebík řemeslo
a začít jinde a znova
nic naplat, když příliš neneslo
a já se neradoval

nejsem skřítek, nekutám
můj dluh! moje ztráta!
zlatonoska tekutá

já jsem žráč, náfuka, sketa

milují barvičky zelené
milují malůvky stropní
a všechno možné, jen Tebe né,
Pane můj, husa je kopni!

zalez do své klece!
dosti bylo nářků
můj bochník je z pece
tvé pečivo z prášku!

voněti tak jak levandule
navzdory tomu co bolí
vyháním zápach zloby, zvůle
tak jako dušenka moly

Jako pnutí chlopně

kdypak jsem jen zapomněl
že jsi skládal moje kosti
když jsem v zoufalství svém mněl
že jsem zproštěn od radosti

kde jsem tě byl zanechal
černý byl když na znamení
hořkých dnů a konce chval
pučel v prudké rozkvetení

jak jsem zapomněl, že jsi
v paralýze špatných představ
ve smutečném procesí
sebe sám syrově trestav

proč jsem si jen nevzpomněl
bez práv, výsad, odpovědí

nenosí mi zlata

pane Herberte,
vaše sčítanice
dusí moje plíce
už mne neserte

funím od zdi, chvátám
a potom mne dojme
že se nalézám tam
u zdi protistojné

ztratil jsem své klíče
od klíčových rad
co se bezrad týče,
těch jsem přebohat

tři dny volal k Bohu
nu a potom hopla
jeho noha nohu
tři dny nazpět skopla

to je ta esence vakua
písnička blbá a ohraná
odporná jak hajzl ve vlaku
a prázdná jak fata morgana

trilek, serenáda
pocit beztíže
chvíle, které mám a
nesmím přehlížet

nacházím se obrněný
v neprůstřelném šamotu
a mé čtyři tlusté stěny
ustavily prázdnotu

když se rozostřilo hledí
mé skrz clonu zpouklých skel

radši zbroušený a křivý
v rukách Páně spočívát
radši být břit na kopřivy
než se kopřivou sám stát

víc slávy než jako má rek
uznání než optimát
chci být Boží nepodárek
jím chci být a jím se stát

radši necelý a malý
v nebešťanském příbytku
blaze slípce, která kálí
v nebi, ždíbe omítku

všecko, co mám, to je Tvoje
nemám nic, co nedals' mi
utíkám Ti zpod závoje
hrabu se pod Tvými zdmi

bez Tebe jsem příkrý sráz
co bortí všechnu krásu
a nic mi nepřichází snáz
než projímání času

ale já Tě nosím v srdci
jako pnutí chlopně
jako míru věcí
no tak vzchop mě!

Dojmy

jednou ti zajisté opraská
bílá zeď kapličková
tu se ti naskytne otázka
zda-li ji natřeš znova

Beránek se na mne dívá
on je dobrý a já né
když mám v ruce láhev piva
je v tom cosi záhadné

s penízkem od piva
v kapse si pohrává
psíček se nedívá
a pán se obává

intenzivní život
funí, řve a plyne
investuješ mimo,
nezbude na jiné

kam to mlčí moje ústa?
pouze nahoru
když ti měsíc nedorůstá
odsuň závoru

létat nesmíš ani
s řádem hvězdných vozů
lidé roztěkaní
dostanou kdy rozum?

já mám režnou nit
ovážu si tlamu
abych nenalít

mrzí mě to, Beránku
pěkně prosím, slep mě
na Tvém přeci verpánku
leží celá Země

Ježíš je mé štěstí
co mi chybí k tomu
z vyšší větve slézt
a pozvat Ho domů?

sebeklamu

kdypak mají trvat
chvíle blažené?
noc je taky kráska
je. a né že né!

vrabci, vrány, lilie
bzukot letní louky
život požehnaný je
Bůh miluje brouky

lehkonožný zmatek
křidel třepání
kde je nedostatek
tam se výhni nebrání

<http://selah.diet/poesie/co-je-to-poledne/>